

РЕШЕНИЕ

№ 115

гр. Пловдив, 28.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, I СЪСТАВ, в публично заседание на дванадесети октомври през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Мария П. Шишкова

Членове: Миглена Р. Маркова
Силвия Люб. Алексова

при участието на секретаря Христина В. Христова
като разгледа докладваното от Мария П. Шишкова Въззивно наказателно дело от частен характер № 20215300601940 по описа за 2021 година

Производството е по реда на Глава XXI от НПК.

С присъда № 260098/13.05.2021 г., постановена по НЧХД № 401/2020г. по описа на Районен съд – Пловдив, XX н. с. подсъдимият Ф.Й.А. е признат за **ВИНОВЕН** за извършено на 02.10.2019 г. в с. Д., област Пловдив престъпление по чл. 130, ал. 1 от НК – затова, че около 21,30 ч. е причинил на Д. М. М. от същото село лека телесна повреда, изразяваща се в разкъсно – контузна рана на главата, кръвонасядане по долния клепач и конюнктивата на лявото око и охлузване на лявото коляно, за което на основание чл. 78А, ал. 1 от НК е **ОСВОБОДЕН** от наказателна отговорност и му е **НАЛОЖЕНО** административно наказание **ГЛОБА** в размер на 1 000 (хиляда) лева.

Първоинстанционният съд е **УВАЖИЛ** частично приетия за съвместно разглеждане в наказателния процес граждански иск за обезщетение на причинените неимуществени вреди на пострадалата от престъплението по чл. 130, ал. 1 от НК, като е **ОСЪДИЛ** подсъдимия Ф.А. да ѝ заплати обезщетение **в размер на 2 000 /две хиляди/ лева**, ведно със законната лихва върху тази

сума, считано от датата на увреждането – 02.10.2019 г. до окончателното ѝ изплащане, и го е ОТХВЪРЛИЛ като недоказан и неоснователен за разликата до пълния предявен размер от 3 000 /три хиляди/ лева.

В тежест на подсъдимия, на основание чл. 189, ал. 3 от НПК, е възложено заплащането на държавната такса върху уважения размер на гражданския иск, както и на направените от частната тъжителка и гражданска ищца разноси по делото – за възнаграждение на представлявалия я повереник, платени държавни такси и възнаграждение на експерта, изготвил съдебно медицинската експертиза.

Срещу така постановената присъда е постъпила въззивна жалба от защитника на подсъдимия А. – адв. Г.К., с която се прави искане за отмяна на първоинстанционния съдебен акт и постановяване на нова, оправдателна присъда. В представеното допълнително писмено изложение към въззивната жалба след изготвяне на мотивите към присъдата, се излагат твърдения за допуснати нарушения на принципите по чл. 13 и чл. 14 от НПК, както и на изискванията на чл. 107, ал. 5 от НПК при формиране на вътрешното убеждение на съда относно авторството на инкриминираното с тъжбата престъпление. Аргументира се тезата, че единствените доказателствени източници, които първоинстанционният съд е кредитирал с доверие, не съдържат достатъчно конкретна информация, която позволява да се направи несъмнен и категоричен извод, че именно подсъдимият А. е извършител на деянието, за което му е повдигнато обвинение. Сочи се, че допуснатите нарушения при доказателствения анализ са обусловили и неправилното приложение на материалния закон.

Подсъдимият – жалбоподател не участва лично във въззивното производство. Направеното искане във въззивната жалба за отмяна на присъдата и постановяване на нова, изцяло оправдателна в осъдителните ѝ части – наказателна и гражданска, се поддържа от защитника на жалбоподателя – подсъдим и в съдебното производство пред въззивната инстанция.

Повереникът на частната тъжителка и гражданска ищца, представлявал я и в първоинстанционното производство, е на становище, че въззивната жалба е неоснователна, а атакуваният с нея съдебен акт като правилен и законосъобразен следва да бъде потвърден. В този аспект, сочи, че значителна

част от свидетелите, поискани от подсъдимия, са привлечени към наказателна отговорност за престъпление от общ характер по повод инцидента, в който са участвали и страните в настоящото наказателно производство, факт, който рефлектира съществено върху обективността и достоверността на информацията, пресъздадена посредством свидетелските им показания. С тези аргументи, се мотивира искането за потвърждаване на атакуваната присъда.

*ПЛОВДИВСКИЯТ ОКРЪЖЕН СЪД в настоящия си състав, след като обсъди приложените към делото доказателства и доказателствени средства, в контекста на становището на страните и в съответствие с правомощията си по чл. 313 и чл. 314 от НПК, счеде депозираната въззивна жалба за процесуално допустима, подадена от процесуално легитимирано лице, в предвидения от закона срок, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, а разгледана по същество - за **НЕОСНОВАТЕЛНА**.*

При извършената служебна проверка, по реда на чл. 314 от НПК, въззивната инстанция не констатира допуснати процесуални нарушения от категорията на визираните в разпоредбата на чл. 348 от НПК, които представляват самостоятелно основание за отмяна на първоинстанционния съдебен акт. Възприетата от първоинстанционния съд фактическа обстановка е резултат на обективния анализ на събраните в хода на съдебното следствие доказателства и доказателствени средства, в съответствие с изискванията на чл. 14 и чл. 107, ал. 5 от НПК. Според нея:

На 02.10.2019 г. частната тъжителка Д.М. била в дома си в с. Д., област Пловдив. Чула силни викове откъм улицата и решила да види какво става. Излязла на двора и в този момент видяла няколко лица да нанасят удари по близките ѝ родственици – брат ѝ – свид. С.М. и неговата съпруга (снаха ѝ) А., които лежали окървавени на улицата. Започнала да вика, опитвайки се по този начин да защити роднините си, като целяла да отклони вниманието на нападателите им. В този момент подсъдимият Ф.А. - съсед на пострадалата се обърнал към нея и ѝ нанесъл силен удар с дървен сап в лявата част на главата. В резултат на удара, пострадалата се свлякла на земята и за кратко загубила съзнание. Когато се свестила, видяла, че се намира в двора на къщата си, в

близост до входната врата. Разбрала от насъбралите се наоколо съседи и роднини, че е паднала след нанесения ѝ удар по главата, и че свид. А.А., който живеел във фактическо съжителство с дъщеря ѝ я е извлякъл от мястото, на което е паднала на улицата до двора на къщата ѝ.

Раната на главата на пострадалата кървяла, поради което тя поискала да извикат дъщеря ѝ, за да я закарат до болнично заведение, където да ѝ окажат необходимата медицинска помощ. Свид. А.А. и дъщерята на пострадалата - свид. С.Ч. я придружили до спешния кабинет в УМБАЛ „Свети Георги“ ЕАД – Пловдив. В същото болнично заведение медицинска помощ била оказана и на близките ѝ родственици – брат ѝ, снаха ѝ и свид. В.Й., който също бил наранен при опит да помогне на пострадалата. След извършените прегледи от специалисти и оказаната спешна медицинска помощ, на тъжителката М. били дадени указания да приема предписана ѝ медикаментозна терапия в условията на домашен амбулаторен режим, което продължило и след 27.11.2019 г.

Два дни след инцидента – на 04.10.2019 г., пострадалата е освидетелствана и от съдебен медик. В издаденото СМУ № 1190 са отразени констатираните към момента на освидетелстването травматични увреждания по различни части на тялото ѝ, а именно:

разкъсно – контузна рана на главата,
кръвонасядане по кожата на долния клепач на лявото око,
кръвонасядане на конюнктивата на лявото око,
охлузване на лявото коляно.

Описаният в медицинското удостоверение механизъм на причиняване на травматичните увреждания е съобразен с данните от медицинската документация, оформена при оказаната спешна помощ на пострадалата вечерта след инцидента.

На 28.10.2019 г. жалбоподателката сезирала Районна прокуратура – Пловдив с жалба срещу подсъдимия. След извършена проверка, по реда на чл. 145 от Закона за съдебната власт, наблюдаващият прокурор приел, че не са налице достатъчно доказателства за извършено престъпление от общ характер. С тези аргументи е мотивирано постановлението за отказ да се образува наказателно производство по прокурорска преписка № 9216/2019г. по описа на Районна прокуратура - Пловдив. В предвидения в разпоредбата на

чл. 50 от НПК срок, тъжителката депозирала, по реда на чл.247, т. 2 от НПК, тъжба в Районен съд – Пловдив, с която поставила началото на настоящото наказателно производство.

В хода на съдебното следствие е назначена **съдебно медицинска експертиза** от заключението, на която се установява, че механизмът на причиняване на травматичното увреждане на главата, констатирано при извършеното освидетелстване на пострадалата Д.М., съответства на заявления от нея в тъжбата и при снемане на анамнезата при прегледите в спешния кабинет на УМБАЛ „Свети Георги“ ЕАД и при освидетелстването ѝ – и се изразява в – нанасяне на удар в лявата челна област на главата с предмет от вида на дървен сап, тояга, дърво или друг подобен. Според вещото лице, констатираните увреждания в областта на лявото око на пострадалата са резултат на удар, нанесен най-вероятно с юмрук, а охлузването по лявото коляно е настъпило вследствие на тангенциално действие на твърд тъп предмет при падане на земята.

Според вида на засягане на телесния интегритет, вещото лице е посочило, че разкъсно – контузната рана на главата е довела до разстройство на здравето на пострадалата Д.М., извън случаите на чл. 128 и чл. 129 от НК, а всички останали увреждания са ѝ причинили болка и страдание без разстройство на здравето.

Описаната фактическа обстановка е възприета от първоинстанционния съд след обстоен и обективен анализ на събраните в хода на съдебното следствие най – вече гласни доказателствени средства, чиято достоверност съдът е проверявал посредством съпоставянето им не само помежду им, но и най-вече с останалите доказателствени източници – информацията, съдържаща се в писмените доказателства – приложените медицински документи, оформени при извършените прегледи и освидетелстването на пострадалата Д.М. и експертното заключение на назначената съдебно – медицинска експертиза. Вътрешното убеждение на съда относно фактите, включени в предмета по чл. 102 от НПК е формирано при спазване на принципите, регламентирани в чл. 13, чл. 14 и чл. 107, ал. 5 от НПК.

В този смисъл, според въззивната инстанция, при анализа на гласните доказателствени средства първоинстанционният съд не е допуснал твърдяното от защитата нарушение на стандарта по чл. 303, ал. 2 от НПК.

Спецификата на конкретния казус, обусловена от близките родствени отношения между участвалите в конфликта - представители на два рода, живеещи в съседство, предполага пряката заинтересованост от изхода на делото не само на посочените във въззивната жалба свидетели очевидци – близки на тъжителката – свид. А.А. - мъжът, с когото съжителства дъщеря ѝ и свид. Т.Й. – съпруг на сестра ѝ, но и на останалата част от свидетелите - близки родственици на подсъдимия – свид. И.Й. – зет на подсъдимия, свид. К.С. – жена на чичото на подсъдимия, свид. И.А. – братовчед на подсъдимия. Сами по себе си близките и приятелски взаимоотношения между страните по делото и участвалите в наказателното производство свидетели не са основание за игнориране на обективната информация, възпроизведена посредством свидетелските показания. И това е така, защото същите са приобщени и проверени при условията на устност и непосредственост в хода на съдебното следствие, с активното участие на страните и упълномощените им процесуални представители, при спазване на основните принципи на наказателния процес - състезателност и равенство на страните.

От съществено значение за правилното и достоверно установяване на фактите, включени в предмета по чл. 102 от НПК, е всестранныят и пълен анализ на всички доказателствени източници, съобразно действително им съдържание и отчитането на влиянието на близкото родство при възпроизвеждане на обстоятелствата от значение за изясняване най-вече на авторството на инкриминираното деяние. В този аспект, според въззивния съдебен състав, следва да се вземе предвид и посоченото обстоятелство от повереника на тъжителката, че значителна част от свидетелите в настоящото наказателно производство участват в друго процесуално качество в неприключено досъдебно производство с предмет - престъпления от общ характер, осъществени по време на същия конфликт – на 02.10.2019 г.

От съществено значение за различията в информацията, съдържаща се в депозираните свидетелски показания, е и фактът, че част от свидетелите - С.М., Т.Й., В.Й. са преки участници в конфликта. Този обективен факт обуславя и известните несъответствия във възпроизведената хронология на събитията чрез тези доказателствени източници, обяснима с необходимост от активни действия за защита на собствената им телесна неприкосновеност. Впрочем, поводът за причиняването на телесните увреждания на пострадалата е именно намесата ѝ, за да възпре нападателите, които в

момента, в който тя се е включила във вече създадената конфликтна ситуация, са нанасяли удари по телата на близките ѝ родственици – брат ѝ – свид. С.М. и съпругата му А..

Не съществуват дори и незначителни несъответствия в доказателствените източници, включително и в обясненията на подсъдимия, относно факта на настъпилия инцидент - между роднини на подсъдимия Ф.А. от една страна – родителите му - Й.А. и С.А., чичо му И.А. и от друга – роднините на пострадалата Д.М. – брат ѝ – свид. С.М., снаха ѝ А., зет ѝ (съпругът на сестра ѝ) – свид. Т.Й. по прякор „Т.“.

По несъмнен и категоричен начин при анализа на информацията в гласните доказателствени средства се установява времето и мястото на възникване на конфликта – вечерта на 02.10.2019 г. – около 21,00 – 21,30 ч., на улицата, в непосредствена близост до домовете на подсъдимия А. и пострадалата Д.М..

Не съществува противоречие в доказателствените източници и относно факта на засягане на телесния интегритет на пострадалата – причиняването на разкъсно – контузна рана на главата ѝ в лявата челна област, кръвонасядане на долния клепач на лявото око и на конюнктивата на лявото око, както и охлузване на лявото коляно. Този факт, както правилно е посочено в мотивите на присъдата, се установява от обективната информация, съдържаща се в медицинската документация, оформена при извършените прегледи на пострадалата в спешното отделение на УМБАЛ „Свети Георги“ ЕАД – Пловдив на 02.10.2019 г., непосредствено след инцидента, както и при извършеното ѝ освидетелстване – два дни по – късно на 04.10.2019 г. от съдебен медик в Катедрата по „Съдебна медицина“.

По отношение на този факт – засягането на телесния интегритет на пострадалата достоверна информация се съдържа и в гласните доказателствени източници – показанията на близките родственици на пострадалата – свидетелите С.Ч., А.А., С.Ч., Т.Й. и С.М.. В този аспект, обосновано първоинстанционният съд не е кредитирал с доверие твърденията на подсъдимия, в дадените от него обяснения, подкрепени от показанията на свидетелите, които са негови близки родственици, възприемайки ги единствено като средство за упражняване правото на защита, чрез което се прави опит да се внесе съмнение не само във факта на причиняване на

уврежданията на пострадалата Д.М. - по време на конфликта - вечерта на 02.10.2019 г., но и относно извършителя на деянието.

Не съществува твърдяната от защитата неяснота в показанията на свидетелите – очевидци А.А. и Т.Й., които съдят е кредитирал с доверие, за да направи изводите си относно авторството на инкриминираното престъпление. И двамата свидетели са категорични относно възприятията си за:

нанесения удар по главата на пострадалата Д.М.,

лицето, което е нанесло удара

и вида на средството, което е използвано за нанасяне на удара – „бухалка ли, щанга ли, не зная...“ (вж. свид. Т.Й. – л. 94 съд. сл.), „Ф. я удари с предмет като дърво, не мога да кажа точно“, „...Ф. удари Д.М. от лявата страна по главата, но точен предмет не мога да кажа дали е желязо, дърво, метал, не съм видял“. (вж. свид. А.А. – л. 59-гръб – л. 60 съд. сл.).

Белег за обективност и достоверност на показанията на близките родственици на пострадалата е липсата на твърдения в подкрепа на защитата ѝ, които не са били възприети лично от тях. Така например в показанията си свид. С.М. – брат на пострадалата категорично сочи – „...тогава не знаех какво е станало с Д.. След като се прибрах от болницата по-късно жена ми ми каза, че Д. също е била в болницата...Разбрах от жена ми, че Д. е пострадала тогава, но не знам от кой, защото не съм видял. Д. я питах и тя ми каза, че Ф. я е ударил...“ (л. 93-гръб). Сходни по съдържание са и показанията на дъщеря ѝ и съпруга ѝ – свидетелите С.Ч. и С.Ч. – „На тази дата, на която майка ми я видях цялата в кръв, Ф. не съм го виждала“, „Майка ми ми казаха, че я е ударил Ф.. Тя ми го каза, че Ф. я е ударил, после говорихме и с него.“, „Аз бях у дома и мъжът ми се обади да отида при майка ми. Мъжът ми е А.А.. Той ми съобщи, че майка ми е ударена и той ни закара на болницата. Той е видял, че Ф. е ударил майка ми и майка ми е припаднала.“ (вж. свид. С.Ч. – л. 58гръб – 59 съд. сл.), „Аз бях на работа и нищо не знам, видях, че жената имаше по главата рана, беше в болницата, това хората ми го казаха.“, „Това нещо за удара по главата ми го казаха хората, че Ф. я е ударил.“, „...като се прибра в къщи, тя ми каза, че като е излязла от нашите порти и са я ударили. Тя каза, че Ф. я е ударил. Разбрах от нея, че той я е ударил, като тя не го е предизвикала.“ (вж. свид. С.Ч. – л. 59 съд. сл.).

Законосъобразно и в съответствие със стандарта на доказване, регламентиран в разпоредбата на чл. 303, ал. 2 НПК, първоинстанционният

съд е приел, че обясненията на подсъдимия следва да се кредитират частично, предвид правилно отчетената им двойствена същност – източник на пряко доказателствено средство за фактите, включени в предмета на доказване и едновременно с това средство за защита в наказателния процес. Тези изводи, не се оспорват и от защитата в хода на въззивното производство.

Обосновано с доверие са кредитирани експертните изводи в заключението на Съдебно медицинската експертиза относно броя, вида и характера на причинените телесни увреждания на пострадалата Д.М.. По отношение на механизма на причиняването им, обосновано въз основа на обективната информация в гласните доказателствени източници, съдът е приел, че всички травматични увреждания са резултат на нанесен удар в областта на лявата половина на главата на пострадалата, с твърд тъп предмет с овална форма, от вида на посочените в експертното заключение - дървен сап, тояга, дърво или друг подобен, съвпадащи по описание и със заявеното в свидетелските показанията на очевидците А.А. и Т.Й., доколкото по несъмнен начин е установено, че всички телесни наранявания са настъпили по време на конфликта – вечерта на 02.10.2019 г., преди посещението на пострадалата в спешния кабинет на УМБАЛ „Свети Георги“ ЕАД – Пловдив.

Въз основа на правилно установената фактическа обстановка, първоинстанционният съд е приложил правилно и материалният закон, приемайки, че с поведението си на 02.10.2019 г. в с. Д., област Пловдив, около 21:30 ч. подсъдимият Ф.Й.А. е осъществил съставомерните елементи на вмененото му във вина престъпление по чл.130, ал. 1 от НК – причинил е на Д.М. от с. Д., лека телесна повреда, изразяваща се в разстройство на здравето, извън случаите на чл. 128 и чл. 129 от НК в резултат на причинената разкъсно- контузна рана на главата, която поглъща по-леките съставомерни вредни последици - болките и страданията от кръвонасядането по долния клепач и конюнктивата на лявото око, и причиненото охлузване на лявото коляно, в резултат на падането на земята.

Законосъобразно е и становището на съда относно наличието на материално правните основания за прилагане на разпоредбата на чл. 78А, ал. 1 от НК. В този контекст, въззивната инстанция споделя съображенията, изложени в мотивите на присъдата, че наложеното в минималния, предвиден от закона размер, административно наказание – ГЛОБА от 1 000 (хиляда)

лева, се явява съответно на данните за личността на подсъдимия и конкретната степен на обществена опасност на деянието, като чрез него успешно могат да се реализират и целите на наказанието.

Законосъобразно е определен и размерът на обезщетението за претърпените неимуществени вреди от пострадалата в резултат на причинените ѝ телесни увреждания. И според въззивния съд, присъденият размер от 2 000 /две хиляди/ лева, ведно със законната лихва от датата на увреждането – 02.10.2019 г. до окончателното изплащане на обезщетението, се явява справедлив и напълно съответен на подлежащите на репарирание вредни последици от деянието.

Според настоящия съдебен състав, законосъобразно е приложена и разпоредбата на чл. 189, ал. 3 от НПК, като в тежест на подсъдимия – жалбоподател Ф.А. следва да се възложи заплащането и на дължимата държавна такса по т. 12 от Тарифа № 1 към Закона за държавните такси за таксите, събирани от съдилищата, прокуратурата, следствените служби и Министерството на правосъдието – в размер на 6 (шест) лева за образуване на въззивното производство.

Мотивиран от изложеното и на основание чл. 334, т. 6 във вр. чл. 338 от НПК, настоящият въззивен състав на Пловдивския окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА присъда № 260098/13.05.2021 г., постановена по НЧХД № 401/2020 г. по описа на Районен съд – Пловдив, XX н.с.

ОСЪЖДА Ф.Й.А., със снета по делото самоличност, да заплати, на основание чл. 189, ал. 3 от НПК, в полза на бюджета на Съдебната власт по сметка на Окръжен съд – Пловдив сумата от 6 (шест) лева, дължима държавна такса за образуване на въззивното производство.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване и протест.

ДА СЕ СЪОБЩИ Решението на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____